

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Mayıs 2019

Sayı: 251

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Patronlar, siyasetçilerin kendileri için birlik
olmasını istiyor**

İşçi sınıfı, kendisi için birlik olmalı

Erdoğan 1 Mayıs'ta TÜSİAD heyetiyle görüştü!

Erdoğan'ın bir konuşmasında, laf arasında "Türkiye ittifakı" demesi sürekli gündemde tutuluyor. Medyada, sözde her türlü uzman, ardından siyasetçiler, adeta can simidi bulmuşçasına bu sözü dilinden düşürmüyor. Erdoğan eski nefret diline dönse de, geleceğe yönelik olarak bu yönde bir hazırlık yapıldığını düşünebiliriz.

Ekonomi her geçen gün daha kötüye gidiyor. İşsizlik ve enflasyon patladı. Hükümetin iki yıldır işsizliği önlemek için patronlara dağıttığı milyarlar hiçbir işe yaramıyor. 1 Mayıs'tan önceki gün kapıya konan işçiler, hükümet teşvikiyle işe alınanlarla sınırlı değil. İşçinin 9 aylık ücretini ve 2 yıllık SGK primini devlet ödüyor, vergi alınmıyor, beleş kredi veriliyor ama yine de üretim düşüyor, işsizlik tırmanıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünistlerdir.

Başyazının devamı:

Hükümetin, patronlara para verip ekonomiyi canlandırma siyasetinin hiçbir işe yaramadığı açık ancak krize karşı çözüm olarak gösterilen tek yol bu. İşte "Türkiye ittifakı" sadece patronların kasalarını şişiren, ceplerini dolduran böyle uygulamaları kabul ettirmek için gerekli.

Türkiye ittifakı, siyasi partilerin, tek ses halinde işçi sınıfına karşı patronların cephesinde toplanması demek. Böylece her siyasi parti, kendi tabanını, aynı kemer sıkma kararları için ikna edecek, işçi sınıfına başka hiçbir yolun olmadığını dayatılacak.

Yıllardır birbirine hakaret eden tarafların daha şimdiden kapı aralaması, bu seçeneği güçlendiriyor. Üstelik hem patronların hem de siyasetçilerin tecrübesi var. 2001 krizinde, iktidardaki DSP-MHP, yerli ve yabancı sermayenin isteğiyle, o zaman IMF üst düzey çalışanı olan Kemal Derviş diye birini maliye bakanı yaptı. "15 günde 15 yasa" çıkarıldı. Bakanlar, milletvekilleri, el kaldırmaktan başka bir şey yapmadılar. Yasalar zaten hazırlanmıştı. Bu yolla patronlar krizden daha kolayca çıktı ama işçi sınıfı için tam felaket oldu. Satın alma gücü eridi, işsizlik fırladı. Patronları tarafından hortumlandığı için batan bankalarda çalışan 40 bin banka çalışanı yıllarca işsiz kaldı. Buralarda batan parasını hala alamayan var. İşçiler en ağır güvencesiz, güvensiz koşullara mahkum edildi. Erken seçimin sonucunda DSP %3 oy alarak adeta silindi, MHP meclis dışında kaldı; seçimi kazanan, iktidarın siyasetini eleştiren AKP oldu. İş yasasını değiştirip işçi sınıfına saldırıyı kalıcı hale getirmek Erdoğan'a kısmet oldu.

Şimdi çok daha ağır şekilde benzer bir döneme giriyoruz. Erdoğan, kendi sonunu getirebilecek böyle bir yola girebilir. Çünkü hem kendisi hem de etrafındakiler, olabilecekleri çok iyi gören patronlar. İşçi sınıfının hakları için mücadeleye girişmesi, düzen için çok daha büyük bir tehlike. Çünkü işçilerin mücadelesi, patronları taviz vermeye zorlayacaktır. Metal işçilerinin mücadelesi örnektir: Olmaz denileni oldurdular, yasa, kural, sendika takmadan hak alana kadar devam ettiler. Üstelik salgın gibi yayıldı. Bazı patronlar hak vermese de kayıp yaşadı, otoriteleri sarsıldı. Patronlar böyle bir tehlikeyi göze almak istemez.

Elbette Erdoğan, kendisi ve partisi en güçlü, rakipleri en güçsüz durumda olacak şekilde ittifak ister. Bu nedenle siyasi acımasızlığı, şiddet ve nefret dilini son ana kadar sürdürecektir. AKP ve çevresindeki patronlar, düzenden önce kendi çıkarlarının peşinde koşarak işçi sınıfına baskıyla, terör tehdidiyle ya da milliyetçi laflarla kemer sıkma kararlarını dayatmayı tercih edebilir. Ancak böyle bir yol, ekonomik ve siyasi krizi daha çatışmalı hale sokabilir.

Kısa bir süre öncesine kadar koalisyon yönetimlerini, ittifakları karalayan Erdoğan, bugün ittifakla ayakta duruyor, tabanına da ittifakı kabul ettirdi. Önemli olan ittifak yapılması değil, hangi temelde yapıldığı. Erdoğan, patron düzenine, kendini destekleyen patronlara hizmet etmek amacıyla iktidarını korumak için ittifak yapıyor. Bu ittifakın genişletilmesi, tüm işçi sınıfına karşı birlik olunması demek. İşte bu nedenle işçi sınıfının, siyasiler üzerinden birlik hazırlığı yapan patron düzenine karşı birlik olması gerekli. Bunu başarmanın yolu, iş yerlerinden başlayarak her düzeyde örgütlenmeden geçiyor. (02.05.19)

Emekçinin Gündemi

Yeni ekonomi programı, reform planı nedir?

Damat Hazine ve Maliye Bakanı'nın açıkladığı plan emekçiler için ne ifade ediyor? Öncelikle “Yapısal Dönüşüm Programı” alt başlığının seçilmiş olması, yerli ve yabancı sermayenin isteklerinin hükümetin programı haline getirildiği fikrini vermek amaçlı. Damat bakan bu yolla emekçilerin, yoksulların gözlerini boyadığı gibi para babalarının da gözünü boyamaya çalıştı.

Seçim öncesinde önce damadını gönderen, ancak damadı para bulamayınca bizzat kendisi gidip Londra'da para bulmaya çalışan Erdoğan, para bulmak bir yana tam aksine tepki çekmişti. Çünkü mali sermaye çevreleri, kârlarına, vurgunlarına, rüşvetlerine kısacası işlerine hiç kimsenin karışmasını istemez.

Erdoğan, onlarda tam aksi bir izlenim veriyor. Hükümetin, banka kredilerini, faiz oranlarını, döviz fiyatını, devlet ihalelerini, siparişlerini, akaryakıt fiyatını, hatta bazı gıda ürünlerinin fiyatını bir avuç patronun yararına yönlendirdiğini çok iyi biliyorlar. Bu durum hiç işlerine gelmiyor. Bu nedenle programda “serbest piyasa ilkelerine” vurgu yapıldı.

Patronlar bunu ister gibi görünür ama kendileri zarar ettiğinde hemen devlete koşmayı çok iyi bilirler. Serbest piyasa sadece patronların emekçileri serbestçe sömürmesidir. Patronlar için her türlü kural, olanak, sipariş bizzat devlet tarafından hazırlanır. Son dönem kasaları tika basa dolduğu için yıldızı parlayan AKP yöneticisi, milletvekili patron Ethem Sancak'ın durumu çok iyi örnektir. Serbest piyasacı, serbest piyasacı partinin yöneticisi bu

patron, devletten sipariş alıyor, siparişini üretmek için devletten kredi alıyor, yetmedi üretimi yapmak için devletten fabrika alıyor. El değiştiren belediyelerde ortaya çıkanlar da başka bir örnek; belediye bütçesi patronlar tarafından adeta yağmalanıyor, sorumlular da bu yağmaya aracılık edip kendilerine pay ayırıyorlar.

Emekçiler geçim derdinde ücrete zam istediğinde, temel gıdaya, ekmeğe, doğal gaza, elektriğe, benzine yapılan zamma karşı çıktığında serbest piyasa akla geliyor. İşte serbest piyasa budur.

Damadın programındaki bir başlık da sıkı maliye politikası. Ne zaman ekonomi iyi dense gevşek maliye politikası göklere çıkarılır, kriz geldiğinde (ki sık sık böyle oluyor) ise sıkı maliye politikası. Söylemek istedikleri, devletin kasasından çıkan parayı kısacakları.

Programın altında kredi, teşvik, yatırım gibi birçok gerekçeyle devletin kasasından patronlara iş verecekleri, yani para dağıtmaya devam edecekleri yazıyor. Burada kısıntı yapılmayacak. Devasa devlet borcunun faizi, hatta devletin kefil olduğu belediye ve özel şirketlerin borçları da ödenmeye devam edecek. Burada da kısıntı olmayacak. Rusya'dan ve ABD'den alınacak silahların, Kürtleri, Suriyelileri öldürmek için kullanılan silahların paraları da ödenmeye devam edecek. O halde para nereden kısılacak?

Öncelikle kamuda çalışan işçi ve memurların ücretinden kısılacak, kamunun yaptığı iş ve hizmetler daha düşük düzeyde yapılacak, altyapı işlerinin azaltılacak: Yani tüm toplumun

yararlandığı hizmetlerde kısıntı olacak. Sonu., daha az okul, hastane, doktor, hemşire. Bunların sonuçlarını biliyoruz.

Elbette damat, şaşırtıcı şeyler de söyledi. En çarpıcı olanı, bugüne kadar çok iyi denilen bankalarla ilgiliydi. Hazinesen kamu bankalarına 28 milyar dolar aktarılacak; amaç, bu paraların bunlardan özel bankalara, oradan da patronlara aktarılması. İşte serbest piyasa!

Damat böyle söyleyerek patronlara “Para size ulaşacak” demek istiyor ama aslında başka bir sorun var: Son dönemde iktidarın emriyle, bir yandan yeni havaalanı gibi dev yatırımları finanse etmek diğer yandan ekonominin çarklarını döndürmek için düşük faizle para dağıtan kamu bankalarının kasaları açık veriyor. Çünkü parayı alıp harcayan patronlar geri ödemiyor, bazısı da ödeyemiyor.

Yerli ve yabancı sermaye bu durumu çok iyi bildiğinden açıklanan plan, patronları hiç heyecanlandırmadı. Üstelik para nereden çıkacak? BES fonundaki para mı, kıdem tazminatı mı, işsizlik fonu mu? Hapsi emekçilerin birikimi. Açıkça söylenmeyen hedef budur.

Emekçilerin en küçük tasarrufu bile patronlar için kullanılacak. Kısaca bu programda, emekçiler tarafında sadece mücadele yolu görünüyor. (02.05.2019)

Yeni havalimanı çalışanlar için de sıkıntılı

Yeni havalimanında, farklı departmanlardaki çalışanlar yetersiz eleman sebebiyle ve baskılardan ötürü çok uzun saatler boyunca çalışıyor. Uçaklara ikramları kamyonlarla uçağa götürüp yükleyip boşaltma işini yapanlar. Güvenlik görevlileri, uçağın içini temizleyen işçiler, hep aynı durumda.

Çoğu işçinin haliyle yeni havalimanına evi çok uzak olduğundan işe gidip gelme süreleri çok uzun. 24 saatlik süreye çalışma ve yol neredeyse sığmıyor. Bu yüzden işi bırakmak zorunda kalanlar olduğunu duyuyoruz. Ayrıca birçok işçinin çalışma aralarında soluk alıp kısa bir çay, sigara molası vermek için yeni havalimanında imkanı olmadığı ve buna izin verilmediği bir gerçek. Atatürk havalimanında sahip oldukları imkanlardan yoksunlar.

TİS'in de THY tarafından hazırlanıp Hava-İş sendikasına verildiği çok belli. Onca atıp tutmadan sonra derhal imzalanmış olması, sözleşmeyi THY'nin

hazırlayıp sendikanın önüne koyduğunu kanıtlar nitelikte.

TİS 3 yıllık dönemi kapsıyor. Cumhurbaşkanı tarafından uçucu personelin vergi dilimi artırıldı, ancak ücrete yapılan zam bunu karşılamıyor. Üstelik vergi diliminin artırılması da iki dudak arasında. Mevcut haklardan bir kayıp yok gibi görünse de iyileştirme beklenen birçok konu olduğu gibi kaldı. Tüm çalışanlara 5 bin lira imza parası dağıtarak adaletsizliklerini bir kez daha tescillemiş oldular. THY'de asgari ücretle çalışan da, bol sıfırlı çalışan da 5 bin lira aldı. Hava-İş, Ocak ayından bu yana anlaşamadık demişti. THY Hava-İş'in tüm taleplerini reddettiğini açıkladı. Arabulucu süreci başlayacakken, borsanın kapalı olduğu bir anda Pazar günü, sözleşmenin imzalandığını haber sitelerinden öğrendik.

Pazartesi de imza atıldı. Hem THY hem de Hava-İş yönetiminin, büyük başarı

kazandıkları bilinciyle çok mutlu oldukları anlaşılıyor. Yapılan açıklamalar, bunu gösteriyor. Evet başarılılar ama patronun, Reise karşı görevini yerine getirme başarısıdır bu, işçi hakları açısından bir başarı ve kazanç değildir.

Uçucular, yani kokpit ve kabin çalışanları için çok önemli maddeler içeren ve iyileştirme bekleyen bir sürü konuyu içeren 95. madde hakkında hiçbir değişiklik yapılmadı ve komisyon kurulacağı söylendi.

Dünya havacılık liginde yukarıları hedefleyen ve planlarını ona göre yapan THY, böyle bir sendikayla sözleşme imzalayarak, kendine rakip olan diğer havayollarına göre büyük avantaj elde etti. Ortadoğu'daki havayolu şirketleri sendikasız oldukları için zaten rakipsizler, ama THY bu "sendikal" anlayışla onları da yakalayacaktır. (İşçilerin Sesi, Nisan 19)

Kıdem tazminatına el koymak için yeni plan

Kıdem tazminatı yeniden gündemde. Hükümetin önceki planlarında bir fona dönüştürülmesi hedefi vardı, son açıklanan planla ise BES'e katılması söz konusu.

BES'ten çıkış yasaklanıp zorunlu hale getirilecek ve patronlar, parayı buraya yatıracak. Ancak bu plan, kıdem tazminatı ödeme yükünden kurtulmak isteyen patronların bile hoşuna gitmedi.

Kıdem tazminatı, patronun verdiği ek bir ödeme değil, işçinin ücretinden biriken ama ödenmeyip patronun kasasında duran, patronun istediği gibi kullandığı paradır. Kıdem tazminatını belirleyen yasa buna göre hazırlanmıştı. Kısaca ücretin, işçiye ödenmeyen kısmıdır. Bunu patronlar çok iyi bildiğinden ücret zammı, giydirilmiş yani brüt

ücret hesaplanırken, kıdem tazminatı dikkate alınarak artış yapılır.

İş güvencesi kanunu çıkarken, kıdem tazminatı bir tür güvence olarak gösterildi. İşçinin ödenmeyen ücretini keyfince kullanan patron, işçiyi işten çıkarırsa, bu parayı ödemek zorunda kalacaktı. Hatta ek tazminatlar konarak, işçi çıkarılması kağıt üstünde zorlaştırıldı. Uygulamada patronlar, mahkemeyi kazanmadan işçiye tazminat ödemiyor. Hatta şimdi, daha da ödemiyor çünkü işçi yasal hakkını almak için para verip, hakkı için pazarlık yapacağı arabulucuya gitmek zorunda.

Sigortalı ve sendikalı olmayan iş yerlerinde patronlar zaten kıdem tazminatı ödemiyor.

Ancak tazminat zorunluluğu olan patronlar, ekonominin en büyükleri. Üstelik doğrudan kasalarında tutup kullandıkları bu parayı, önce BES'e yatırıp sonra almak için niye uğraşsınlar? AKP'nin bu parayı sadece kendi çevresine kullandırma riski de var. Patronların en büyük çekincesi ise, işçilerinin bir düzeyde örgütlü ve haklarına sahip çıkmaya kararlı olduğunu bilmeleri. İşçi sınıfının harekete geçmesi, onlar için büyük tehlike. Çünkü hareket bir kez başladı mı, nerede ve nasıl sona ereceği, hangi iş koluna ve iş yerlerine yayılacağı öngörülemez. İşte işçi sınıfının esas gücü buradan gelir. Bu gücü hazırlamak gerekiyor. (03.05.19)

Siyasetin Gündemi

Türkiye'nin Suriye ve Irak siyaseti

Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu'nun geçmiş günlerdeki Bağdat, Basra ve Erbil ziyaretleri son günlerde Irak ve Suriye konusunu yeniden gündeme getirdi. Elbetteki bu “yoğun gündem” hiç de emekçilerin çıkarlarına yönelik değil. Saatlerce bir şeyler anlatılıyor ama Ortadoğu'daki emekçilerin çıkarları lehine zerre kadar vurgu yok. Örneğin bizlere Irak'ın Kuzeyinde iş yapan 3 bin 200 şirketin %44'ü Türkiyeli, ama sadece %11'i İranlı gibi şoven masallar anlatıyorlar.

Her şeyden önce şunu hatırlatmakta yarar var: Ortadoğu devasa petrol yatakları ve doğal kaynaklar barındırdığı için, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin talan siyasetlerinin kurbanı oldu ve olmaya devam ediyor.

Emperyalizmin müdahalesi

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçler kendi çıkarları için Irak'a yalan iddialarla savaş açtı ve Saddam Hüseyin diktatörlüğünü, iddia ettiği gibi demokrasiyi getirmek için değil, bölgedeki ekonomik ve askeri çıkarlarını savunmak için yıktı.

Bunun sonucu olarak yüz binlerce insan canından oldu, milyonlarca insan göç etmek zorunda kaldı, ülkedeki kitlelerin büyük bir çoğunluğu yoksulluk, sefalet ve çok acılı günler yaşadı, hala da yaşamaya devam ediyor. Ülkenin büyük bir bölümü harabeye döndü.

2011 yılından itibaren temel olarak aynı emperyalist siyaset Suriye'ye uygulandı ve uygulanmaya devam ediyor. Suriye'deki Esad rejimi

Rusya'nın desteğiyle bazı bölgelerde de olsa ayakta kalabildi ve şimdi hakimiyet alanını belirli oranlarda geri alabildi.

Suriye'de yüz binlerce insan katledildi, milyonlarca insan göç etmek zorunda kaldı, feci acılar, yoksulluklar çekti ve çekmeye devam ediyor. Suriye'de, Irak'tan farklı olarak, ABD emperyalizmi ile birlikte hareket eden temel güçlerin karşısında, Esad rejimi üzerinden kendi çıkarlarını savunan Rusya var.

Bölünmüş Kürt halkı büyük bedel ödüyor

Bölgedeki temel yerel güçler olan Türkiye ve İran, hem kendilerini savunmaya hem de öz çıkarlarını, yani kendi patron ve zenginlerinin çıkarlarını korumaya çalışıyorlar.

İran hem Suriye'de hem de Irak'ta Rusya ile birlikte hareket ederek, temel olarak Şii çevrelerle birlikte davranarak kendi ekonomik, askeri ve siyasi çıkarlarını savunmaya çalışıyor.

Türkiye hem sınır güvenliği sorunlarını kullanarak hem de geçmişte oluşturduğu ekonomik ilişkilerini kullanarak kendi hakim sınıfının çıkarlarını savunmaya çalışıyor.

Bizler komünist devrimciler olarak soruna şu ülkenin, şu hükümetin, şu süper gücün çıkarları açısından değil işçi sınıfı açısından bakmak zorundayız. Hem Irak'ta, hem Suriye'de, hem İran'da hem de Türkiye'de hükümetler, devletler kendi patronları ve burjuvalarının çıkarları doğrultusunda hareket ediyorlar. Bizler de bu ülkelerin

işçi sınıfının çıkarlarını bilmeli ve savunmalıyız.

Bizler açık ve net bir şekilde şuna vurgu yapmalıyız: Bu bölgede ister Arap, ister Acem, ister Kürt, ister Türk, ister başka bir kökenden olsun, tüm emekçilerin çıkarları ortak.

Emperyalist ve bölgesel hakim sınıfların sömürsünün, askeri hareketlerinin, baskılarının ve operasyonlarının bedelini bizler ödüyoruz. İşçi sınıfına düşman olan güçler, kendi aralarında çelişkileri olsa da, işçi sınıfına karşı her zaman birlikte, tek bir güç olarak hareket ediyorlar.

Bizler farklı kökenden gelen işçiler, emekçiler olarak Arap, Türk, Acem, Kürt diye bölünme tuzaklarına düşmeden, sınır tanımadan (sermaye bizlere karşı sınır tanıyor mu?), kendi ortak sınıf temellerimizde hareket etmeyi, birlikte davranmayı öğrenmeliyiz. Eğer bunu başaramazsak emperyalistler, patronlar ve her türlü fırsatçı ve menfaatçiler bizleri sömürmeye ve ezmeye devam edecekler.

İşçi sınıfı marşının dediği gibi: **“Enternasyonal kurtulur insanlık...”** (03.05.19)

Belediyede kamu yararı yok, patron menfaati var!

31 Mart yerel seçimlerinden bu yana, AKP ve kayyum yönetiminden yeni çıkan pek çok belediyeden çarpıcı bilgiler geliyor. Kayyumların milyonlarca liraya yaptırdığı lüks makam odaları, altın varaklı 'kral banyoları', fındık fıstığa ayrılan yüzlerce lira ve benzeri korkunç israf yeni başkanlar tarafından teşhir ediliyor.

İBB başkanlığının 25 yıllık merkez sağ yönetimden (Refah, ANAP ve AKP) CHP'ye geçmesi ise en büyük gürültüyü kopardı. 2019 yılının başından beri, İBB bütçesinden AKP'li siyasetçilere ve yandaşlarına "dernek, vakıf" kılıfı altında ne kadar para aktarıldığı teşhir edilmeye başlanmıştı. Seçimden sonra ise, (eski AB Bakanı) Egemen Bağış'ın şoförüne 13 yıldır İBB bütçesinden maaş ödediği, belediye üzerine kiralanan binlerce makam aracının başka işler için kullanıldığı, hatta İBB'de çalışıyor görünen 80 bin kişiden 60 bininin AKP teşkilatları için de çalıştığı ortaya çıktı.

İBB kavgası sırasında dikkatleri çeken bir diğer gerçek ise, "yandaş medya" adıyla bilinen gazete ve televizyonların patronları ve bu patronların diğer sektörlerdeki işleri oldu. ATV, A Haber, Kanal D, CNN Türk, Show TV gibi televizyonların ve Sabah, Akşam, Yeni Şafak, Hürriyet gibi gazetelerin sahipleri, aynı zamanda büyük inşaat şirketlerinin de patronu. Bilindiği gibi AKP döneminde en çok inşaat sektörü büyüdü ve çoğu proje İstanbul'da yürütüldü. Bu şirketlerin, İBB'nin AKP yönetiminde kalmasını istemek için birçok sebebi var.

Bu şirketlerden biri, Kalyon Grubu. Kalyon İnşaat'ı ve Turkuvaz Medya'yı (ATV, Sabah, Takvim vb.) barındıran grup, İstanbul'un en büyük talancılarından biri. Taksim Yayalaştırma Projesi, Mecidiyeköy-Mahmutbey Metroso gibi büyük projeleri İBB finanse etti, Kalyon İnşaat yürüttü. Medya grubunun yönetiminde de, Berat Albayrak'ın kardeşi bulunuyor.

Yandaş medyanın bir diğer üyesi olan Yeni Şafak, Albayrak

Grubuna ait. Bu grup, 1952 yılında kurulan bir inşaat firmasıyken, Erdoğan'ın 1994'te İBB başkanı olmasından sonra ivmelenerek büyüdü. Grup günümüzde, İSKİ, İGDAŞ gibi büyük İBB şirketleriyle çalışarak vurgun yapıyor. Buna paralel olarak Yeni Şafak aracılığıyla, yalanlarla dolu 'haberler' ve iktidar propagandası yapıyor.

Demirören, Doğu, İhlas gibi gruplar da, sahip oldukları medya organlarını kullanarak rantı korumaya çalışanlar arasında. Yerel seçimler bir kez daha gösterdi ki, patronlar medyadan inşaata, enerjiden ulaşım her sektörü kendi ceplerini doldurmak için kullanıyor. Çıkarlarının AKP yönetimi ile birebir bağlantılı olduğunu iyi bildiklerinden, onu korumak için ellerindeki tüm imkanları seferber ediyorlar. Biz işçi sınıfı da çıkarlarımızı iyi anlamalı ve halkın parasıyla fonlanan belediyeyi bir rant kapısı olarak kullanan patronlarla mücadele etmeliyiz. (1.05.2019)

Siyasetçiler, önce bilinçsiz bırakıyor, sonra kullanıyor

Ortaya çıkan gerçekler, CHP lideri Kılıçdaroğlu'na yapılan linç girişiminin planlı olduğunu gösteriyor. Cenaze töreninin bir aşamasında, AKP'li siyasetçiler ve kamu yetkilileri, CHP'lilere haber vermeden kalabalıktan ayrılıp başka bir yerde toplandılar. Ayrılmadılar, bir buçuk saat burada bekleyip, olayların büyümesini beklediler. Bu durum AKP yetkililerinin, bakanların, askerler hariç kamu görevlilerinin olacıklardan haberdar olduğunu anlamak için yeterli.

Olanları yeterli gördüklerinde müdahale ettiler.

Sonrasında olanlar ise Hrant Dink'in katiline yapılanların aynısı. O gün bunu yapanlar FETÖ'cü çıktı, bugünküler kafayı izleyen AKP'liler.

Bu planlı gösteriden hangi tarafın kazançlı çıkacağını göreceğiz ancak esas sorun, siyasetçilerin düşmanlaştırıcı, dışlayıcı nefret dilinin bilinçsiz kitleleri nereye kadar yönlendirebildiği. Kitleler, sorumsuz siyasetçilerin yalanlarına, yönlendirmelerine ikna oluyor, onların kışkırtma ve vaatlerine kanıp harekete geçiyor. AKP, itibarı artan Kılıçdaroğlu'nu

yıpratmaya çalıştı ancak CHP tabanını hareketlendirdi.

Buna karşın CHP yönetimi, tabanını harekete geçirmiyor. Saldırı yaşanırken Maltepe'de yüz bini aşkın CHP'li toplanmışken, hiçbir şey yayılmadı. Hatta kitlelere böyle saldırılarda nasıl davranılması gerektiğine ilişkin bilgi bile verilmedi. CHP yönetimi, seçimden moral bulup kendilerine güvenen tabanını mücadeleye hazırlayacağına, bunun tersini yapıyor. İşte CHP, her zamanki gibi. (02.05.19)

Uluslararası Gündem

Cezayir

Kitlelerin protesto eylemleri rejimi krize sürükledi

22 Mart Cuma günü Cezayir'in birçok bölgesindeki kötü hava şartlarına rağmen birçok kentte kitlesel protesto yürüyüşleri tertiplendi. Bundan bir ay önce 22 Şubat'ta başlayan başkaldırı, Cezayirlilerin değimiyle "hirak", gittikçe büyüyor.

Kitleler hep birlikte, rejimin seçimleri ileri tarihe almayı, ulusal konferansı ve Anayasa değişikliğini içeren B palını kabul etmiyorlar. "Çözüm ülkenin zenginliklerini çalanlar tarafından getirilemez" diyorlar.

Okulların tatil olması nedeniyle aileler çocuklarıyla birlikte aynı bayram ve şenlik havası içinde yürüyüşlere katıldı. Kitleler "Düzen defol!" şiarıyla isteklerini öne sürüyor ve bunu ilk şart olarak ileri sürüp siyasi düzene güvensizliklerini açıkça ifade ediyorlar. Yeni Başbakan Bedoui ve suç ortağı Lamamra yuhalanıyor... 11 Mart'ta görev alan Bedoui hala daha yeni hükümetini kurmayı başaramadı, 450 tanınmış şahsiyete bakanlık görevi önermesine rağmen bir başarı elde edemedi. Hatta "Eğer telefonun çalarsa kesinlikle cevap verme, seni Bedoui bakanlık teklif etmek için arıyor!" gibi gırgırlar Başkent Alger'de dolaşiyor. Bu ise iktidarın nasıl bir çıkmazda bulunduğunu gösteriyor.

Her geçen gün, ilk başlarda harekete karşı çıkan ve şimdi U dönüşü yapıp artık hareketi destekleyen siyasetçi ve yöneticiler gündeme geliyor. Ancak tüm bunlar kitleler tarafından nefret ile karşılanıp onların rejimi yıkma kararlığını daha da artırıyor. Kitleler "Size hepimiz def olup gidiniz dedik, hepimiz geliniz demedik!" diye slogan atıyorlar.

Bu U dönüşü yapanlar arasında en iğrenç olanlardan birisi de eski Başbakan Uyahia'dır. O Mart başında kitleleri iç savaş ile tehdit ediyordu, şimdi ise bu halk hareketini anladığımı ve onayladığımı anlatıyor. Uyahia kendi partisi içinde de tepkilerle karşılanıyor, yolsuzlukla suçlanıyor ve hatta ihraç edilmesi isteniyor.

Cezayir Kurtuluş Hareketi (FNL) içerisinde de gittikçe büyük oranlarda yetkililer Buteflika'nın B planına karşı çıkıyor. FNL sözcüsü Haldun: "Bu konferans sorunu çözemeyecek... Katılacak olanları kim tayin edecek? Bu konferans geçerli değil..." gibi laflarla açıkça konferansa karşı çıktı. Bazı yöneticiler ona karşı çıkmış olsa da, bir sürü başka yönetici onu destekledi.

Rejimin krize girdiğinin başka anlamlı bir örneği ise Sonatrach (Ulusal Hidrokarbür Şirketi) Genel Müdürü'nün desteğidir. 10 Mart'ta Sonatrach idaresi 5'inci dönem Başkanlığına karşı greve katılan emekçileri tehdit etmişti. Ama aynı idare şimdi bu hareketi selamlıyor: "Sonatrach şirketi vatandaşların şirketi ve ülke ekonomisinin motoru olma sıfatı dolayısıyla bu hareketin dışında kalmaz."

Buteflika'nın Başkanlığını desteklemiş olan Ulusal Başkanlık koalisyonu partileri bu büyük güçlü hareket karşısında aciz kaldıkları için dağılma sürecine girdi. İslamcılardan liberallere kadar giden muhalefet partileri de yıpranmış bulunuyorlar. Onlar birleşip hakim sınıflar için bir çözüm getirmeye çalışıyorlar, ama şu ana kadar başarılı olamadılar.

Bu geçiş dönemini yönetmek için bir lider arayışları

sürüyor. Bu Başkan kim olacak? Ortada bazı isimler dolaşiyor: gündemde olanlardan birisi de İnsan Hakları Ligi eski başkanı avukat Buşasi'nin ismi. Basın ayrıca On Kara Yıl döneminde Başkanlık yapmış olan eski subay Liamine Zerual'den söz ediyor.

İlk başlarda ordu da sesiz kalmıştı, ama 7 Mart'ta tehditler savuran Milli Savunma Bakanı da bu hareketi selamlama kararı aldı. 26 Mart'ta en nihayet ordu Buteflika'nın Başkanlık görevinden alınmasını isteyerek hareketi bitirmeye çalıştı. Ordu, kitlelerin sloganına katılarak "Halk ve ordu kardeştir" sloganını kabul etti.

İktidar şu ana kadar baskı yöntemlerini kullanma seçeneğine başvurmadı, ama ileride böyle bir yola başvurmayacağı anlamına gelmiyor. 29.3.19 LO

EK: Bu isyan hareketine işçi sınıfı kitlesel olarak katıldı. Örneğin 26 Mart'ta sosyal ağlar vasıtasıyla kamu sektörüne üç günlük genel grev çağrısında bulunuldu. Bu greve katılım gittikçe büyüdü. Bundan endişelenen çevreler bunu durdurmak için "bu bizi bölebilir" gibi fikirler ileri sürüyorlar. Son haberlere göre 30 Mart günü de eylemlere katılım, hem kamu hem de özel sektörde, çok yoğun oldu. Örneğin Başkentteki yürüyüşe katılım bir milyonu aştı. 31.03.219

Diktatör devrildi, ama ordu yine iktidarda

Sudan'da kitleler 4 aydan fazla bir süre boyunca tüm ülkede seferberliklerini sürdürerek, yüzlerce insanın ölümüyle büyük bir bedel ödeyerek diktatör Ömer el Beşir'i devirmeyi başardı. O, 11 Nisan Perşembe günü ordu yöneticileri tarafından görevden alınıp tutuklandı. Ama kitleler bununla yetinmedi ve yine seferberliklerini sürdürerek askerlerin oyunlarını başarılı bir şekilde bozdular. Çünkü askerler onlara sadece bir değişiklik görüntüsü sundular.

Kitleler harekete geçti

İsyan 19 Aralık'ta ekmek fiyatlarının üç katına çıkarılmasıyla başladı. Ülkede gerçek enflasyon yüzde 120'lere tırmandı, kasalarda yeterli para kalmadığı için emekçiler ücretlerinin tümünü alamadı ve dükkanlarda neredeyse ürün kalmadı. İşte bu ortamdaki ekmek zammı bardağı taşıran damla oldu. Bu ayaklanma hareketine karşı hemen şiddetli baskılar başladı. Ama ani gelişmeler diktatör Ömer el Beşir'in gitmesine odaklandı. El Beşir 1989'da yapılan bir darbe sonucu, Müslüman Kardeşlerin de desteğiyle iktidara gelmiş, o tarihten beri iktidardaydı.

19 Aralık'ta başlayan isyan olağanüstü hal ilan edilmesine, katliamlara, yüzlerce eylemcinin cezaevine atılmalarına rağmen devam etti ve Hartum, Omdurman, Port-Said gibi büyük kentlerle sınırlı kalmadı, 41 milyonluk ülkenin en ücra köşelerine bile yayıldı. Bu isyanın ne kadar köklü olduğunu, İslam yasalarının uygulandığı bu ülkede kadınların da kitlesel olarak eylemlere katılması açıkça gösteriyor

İsyan, Başkent Hartum'un karşısında, Nil Nehri kıyısındaki bir milyon nüfuslu Omdurman kentindeki bir futbol maçı sonrasında patlak verdi. Çok kısa bir süre içerisinde isyan

örgütlenmeye başladı ve isyanın başına Sudan Meslekler Birliği geçti. İsyanın parolalarını belirleyen bu örgüt, semt militanları ile de ilişki halindedir. Aslında bu dernek, 2013 yılında akaryakıt fiyatlarına aniden yapılan yüzde 100'lük zamlardan sonra hayat pahalılığına karşı yapılan isyanın şiddetli bir şekilde bastırılması sonucunda oluşmuştu. Bu Birlik, hekimlerin, avukatların, gazetecilerin, eczacıların, Hartum Üniversitesi profesörlerinin ve benzeri 8 derneğin bir araya gelmesiyle oluştu. Aslında rejim bu mesleklere, emekçilerden farklı olarak, uzun süre dokunmadı. Ama ekonomik kriz onlara da büyük darbe vurdu. Bu dernekler yıllarca ya gizli bir şekilde ülkede veya açıkça dış ülkelerde varlıklarını sürdürdü ve Aralık 2018'de yeniden ülkede açıkça ortaya çıktı. Bu Birlik öncülüğünde Sudan'daki tüm siyasi partiler (ki bunlara Sudan Komünist Partisi'nden tutun da Umma isimli İslamcı partiye, hatta bazı farklı bölgelerde merkezi devlete karşı gerilla savaşı verenlere kadar pek çok grup da dahildir) Ocak 2019'da "Özgürlük ve Değişim" bildirgesini oluşturdu. Bu bildirge Ömer el Beşir'in gönderilmesi talebini, "diktatörlüğe son verilip, halkın kendi temsilcilerini seçebileceği demokratik bir rejime geçişi" içeriyor.

Genelkurmay el Beşir'i azletti

6 Nisan Cumartesi'den itibaren isyan yeni bir aşama kaydetti, binlerce kişi Hartum'daki Ordu Genelkurmay binasının etrafında toplandı. İktidarın orduya bu yürüyüşü dağıtma emri vermesine rağmen, ordu emre uymadı ve onu takip eden günlerde bazı askerler, genç subaylar ve polisler isyancıların saflarına katıldı. Hatta bazı durumlarda, 4 aydan beri rejimin en şiddetli baskılarını uygulayan gizli servisleri oluşturan

dehşet verici NISS güçlerine karşı koydular.

İsyan hareketinin önü bir türlü kesilemediğinden, ordunun başındakiler iktidarlarını koruyabilmek için bir saray devrimi yapmaya karar verdi. 11 Nisan günü silahlı güçlerin zırhlı araçları Başkenti abluka altına alıp Genelkurmay Başkanlığı'nın yayınladığı bir duyuru Ömer el Beşir'in görevden alınıp tutuklandığını ve iktidarın artık iki yıl boyunca geçici bir askeri heyetin eline geçtiğini ve bunun da Genelkurmay Başkanı general İbn Auf tarafından yönetileceği duyuruldu. Bu general Darfur bölgesinde yüz binlerce kişinin katledilmesinin en başta gelen sorumlularından birisidir ve ülkede hiçbir değişiklik yapma niyetinde değildir. İbn Aun olağanüstü halin devam edeceğini ve sokağa çıkma yasağının uygulanacağını duyurdu. Üstelik halkın nefret ettiği istihbarat servisinin başkanı Salih Abdullah Goş'u görevinden almayacağını açıkladı.

Bu düzenbazlıkları eylemdeki kitleler yutmadı. 11 Nisan gecesi on binlerce eylemci Hartum'da sokağa çıkma yasağını uymayıp sokaklara döküldüler ve 24 saat içerisinde İbn Aun'un görevden uzaklaştırılmasını ve onun yerine kitlelerin gözünde daha az yıpranmış olan general Fatah el Burham'ın getirilmesini elde ettiler. O ise daha ılımlı bir tavır takınarak son günlerde tutuklanan kişileri hemen serbest bırakacağı ve general Goş'u görevden alıp Sudan Birliği ve siyasi partilerle görüşmeler başlatacağı sözünü verdi. Burham bu örgütlerden, yeni bir hükümet kuracak bir sivil başbakan adayını önermelerini istedi. Ama yine de Askeri Konsey yerinde kalacak, fiili iktidar onun elinde kalmaya devam edecek.

Oligark ve “halkın hizmetçisi”

21 Nisan’da Ukrayna’da yapılan başkanlık seçiminde eski Başkan Petro Poroçenko, yeni aday Volodimir Zelenski tarafından devre dışı bırakıldı. Kesin kazanır görünen Poroçenko, rakibinin aldığı %73’lük oy ile mindere serildi.

Zelenski’nin hiçbir program savunmasına gerek kalmadan kazanması, seçmenlerin her şeyden önce Poroçenko’yu “sepetlemek” istemesinden. Eski başkan, iktidarda kaldığı 5 yılda, 2014 Meydan İsyanı ardından sepetlenen İanukoviç’den bile daha hızlı yıprandı.

2014’te kitlelere, yoksulluğu ve yolsuzluğa bulaşmış rejimi bitirmek isteyenlerin Poroçenko gibi kişilerin peşinden gitmesi gerektiği fikri benimsetildi. Ancak Poroçenko da, SSCB rejiminin son döneminin ürünüydü. İşte bu kısa dönemde, bürokratlar ve mafya çevreleri hızla dev servet oluşturdu. Örneğin Poroçenko, bürokrat babasının yardımıyla çok kısa sürede zirveye çıktı. Servetini tatlı ticareti, emlak ve bilgisayar alanındaki imparatorluğuyla sağladı (lakabı bu nedenle “Çikolata İmparatoru”).

Poroçenko seçim kampanyasında “Ordu, dil, inanç” ve “Benim tek rakibim Putin” gibi şiarlarla milliyetçi ve dinci çevreleri kendine çekmeye çalıştı. Moskova Patrikhanesi ile mesafe koyan Ortodoks Kilisesi ileri gelenleri ile yakın ilişki kurarak, Rusya yanlısı Donbass’taki savaş hattına askeri üniforma ile gidip savaş önderi numaraları yaptı. Elbette bulaştığı yolsuzlukla ilgili tek kelime etmedi. Üç yıl boyunca silah kaçakçılığı yoluyla milyonlar kazanan bir yakını, Ulusal Güvenlik Konseyi’ne üye. Batılılarla yakın ilişkide olan Yolsuzluklara Karşı Kurum yöneticileri de bu konuda tek laf etmedi.

Meydan hareketi eylemleri esnasında Poroçenko, iktidar saflarında temizlik yapacağı sözünü

vermişti. Ancak başından sonuna kadar, kimseden hesap sormadı. Dış ülkelere kaçmayan ve ülkede kalan tüm oligarklar hiç sorun yaşamadan yollarına devam etti. Örneğin ülkenin en zengin adamı, sanayi ve medya kralı, Akhmetov önce İanukoviç’in yakını idi, sonra aynı şekilde yoluna devam etti, şimdi Zelenski’nin yakını olabilir. Poroçenko iktidarda bulunduğu 5 yıl içerisinde resmi servetini 5 kat artırdı!

Diğer yandan, milyonlarca insanın aylık ücreti 250 avro civarında, emeklilerin ücreti 100 avro civarında. IMF’nin verilerine göre kişisel gelir açısından Ukrayna, Avrupa ülkeleri arasında en yoksullar listesinin başında.

Yeni başkan 41 yaşında, yani eski rejimlerin dalaverelerine karışmak için yaşı yetmiyor ve bu nedenle de yeni birisi olarak algılanıyor. İşte bu nedenle de 30 yıldan beri dönen dolaplar yüzünden gına getiren kitleler seçimleri fırsat bilerek geçmişte her türlü pisliklere bulaşan siyasetçilere rest çekmek amacıyla onlara karşı oy kullandı. Yeni başkan aynı zamanda çok popüler bir dizi olan Halkın Hizmetkârı’nda baş roldeydi. Bu dizi sıradan insanların nasıl kokuşmuş yönetici çevrelere karşı gelip ayakta durmaya çalıştığını anlatıyordu. Bu dizileri seyreden birçok kişi bunları gerçek gibi algıladı ve bu başkan adayını bu gerçekleri yansıtır olarak gördü. Yani sıradan dürüst bir öğretmen şans eseri bu canavarlar arasında seçildi ve o, onları bitirecek.

Şöhretini kullanarak siyasi bir kariyer yapmak isteyen bir oyuncu olayı çok da istisna değil: Reagan’dan tutun da Beppe Grillo’ya kadar bir sürü örnek var. Zelenski’nin de çeşitli vergi cennetlerinde paraları var: O da popüleritesinden bu anlamda yararlanmayı başardı. O, televizyon dizilerinden yararlanarak bir parti

oluşturdu, ama seçim kampanyası sürecinde hiçbir somut fikir savunmadı ve sadece şovla yetindi. Tüm bunları da çalıştığı özel TV kanalının yardımı ve onun patronu çok zengin Kolomoiski’nin çok yönlü desteğiyle yaptı. Şunu da hatırlatmakta yarar var: Milyarlara sahip Kolomoiski geçmişte 4 bin kişilik bir aşırı sağ milis gücünün mali destekleyici idi. Azov isimli bu milis gücü ülkenin doğusunda, Rusya karşıtı güçlere karşı savaşmakla görevliydi ve bu milis gücü Haziran 2018’de Göçerlere karşı bir katliam yapmıştı.

Kolomoiski yasal sorunlar yaşamamak için ülke dışına çıkmıştı, ama şimdi büyük destek verdiği yeni başkanın şükran borcuna dayanarak yeniden ülkeye geri dönebilir! Zelenski’nin üst kademelerdeki desteği bununla da sınırlı değil: Poroçenko’nun eski iki bakanı, ekonomi ve maliye bakanları da onu destekliyor. Ayrıca Zelenski, Haziran’a ya da Ekim’e kadar iktidarda kalmaya devam edecek olan eski Poroçenko hükümetine de çok ılımlı yaklaşıyor.

Seçim öncesinde Zelenski bu “sistemi parçalayacağım” demişti, ama şimdi bu hiç de gündemde değil. Onun bir siyasi deneyimi yoktu, ama hızlı bir şekilde halkı kullanmayı öğrendi.

Macron ve Merkel seçimin iki turu arasında onu kabul etmişlerdi ve şimdi onlar ve Trump da onu kutladı. Bu diploması gereğidir, ama onlar Zelenski’nin düzeni gerektiği gibi savunacağından da emindirler. Ukrayna’daki emekçi sınıflara gelince, onların eski sorunları çözülmedi ve onların karşısında aynı sömürücüler ve fırsatçılar bulunuyor. LO (24.04.2019)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Yerel seçimler ve son bir yıl içerisindeki önemli gelişmeler

Son yerel seçimlerden aylarca önce kamuoyu yoklamalarının çoğunluğu Erdoğan'a bağlı Cumhur ittifakının önemli büyük şehirleri kaybetme olasılığının yüksek olduğuna vurgu yapıyordu. Erdoğan, Bahçeli ve Cumhur ittifakı bunu görüp kendi çıkar ve koltuklarını koruyabilmek için "ellerinden geleni" yapmaya başladılar. Ancak her geçen gün krizin bedeli ödeyen AKP'ye oy verenler dahil kitleler, tepki göstermeye, mesafe koymaya başladı.

Erdoğan ve Cumhur İttifakının yıpranmasının temel nedenleri

Özellikle son bir-iki yıl içerisinde dünyada sürmekte olan ekonomik kriz, kapitalist düzenin tıkanması ve acizliğinden dolayı, her geçen gün büyüdü. Bunun sonuçları Türkiye'yi de çok etkiledi. AKP iktidarının "Ey kriz dur, nereye gidiyorsun" deyip onu durdurma olanağı yok!

Yavaş yavaş ilerleyen ekonomik kriz geçen Ağustos ayında AKP iktidarının ABD ile S-400 füzeleri konusunda zıtlaşmasıyla zirve yaptı. Çünkü son yıllarda iyice bozulmuş olan ülke ekonomisi yabancı sermayeye, özellikle dış finans kuruluşlarına çok daha bağımlı hale geldi. Yani ekonomi çarkını döndürebilmek ve bütçe açıklarını kapatabilecek iç üretimin yeterli olmamasından dolayı dış piyasalarda borçlanmak gerekiyordu. İşte geçen Ağustos ayında tam bu

sıkışık ortamında başta ABD'ye bağlı, Batılı finans kuruluşları Türkiye ekonomisini sıkıştırdılar ve bunun ani sonucu olarak Ağustos ayında bir gecede TL %20'den fazla değer kaybına uğradı.

Olay sadece TL'nin değer kaybı ile sınırlı değil. Bunun emekçiler ve yoksul kitleler için somut sonuçları var. AKP hükümeti, diğer burjuva hükümetleri gibi, krizin bedelini patronlara ve burjuvaziye ödetmiyor. Tam aksine bedeli patronlar ve zenginler ödememesin diye hükümet bütün olanaklarını seferber edip, elindeki medya olanaklarını da kullanıp, "vatan, millet, sakarya" edebiyatı yaparak, kitlelere karşı "kemer sıkma" tedbirlerini uyguluyor. Tüm bunların somut sonuçları olarak :

-İşsizlik hızla artıyor. Örneğin işsizlik resmi TÜİK verilerine göre bile, bir yıl içerisinde %11,1'den %14.7'ye tırmandı. İşsiz sayısı 4 milyon 688 bin olarak veriliyor. Genç işsiz sayısı %27 civarında.

Gerçeklere daha yakın olan DİSK verilerine göre işsizlik oranı %22'ye, işsiz sayısı 7 milyon 552 bine tırmandı.

-Fiyatlara gelen sürekli zamlar yüzünden satın alma gücü her gün eriyor. Bazı tahminler satın alma gücünün erimesinin, yani yoksullaşmanın oranlarının %30 civarlarına ulaştığını belirtiyor.

Gittikçe daha yüksek sayıda aile, ay sonlarını getiremez oldu. Asgari ücret açlık sınırının altında.

Enflasyonla beraber açlık ve yoksulluk hızla artıyor. Nisan

ayı açlık sınırı 2 bin 107 lira, yoksulluk sınırı ise 6 bin 862 lira oldu.

-Güvenceli ve kadrolu istihdam olanakları her geçen yıl azalırken geçici, sözleşmeli, günü birlik, güvencesiz istihdam sayısı artıyor. Her 4 saatte bir işçi iş kazalarında ölüyor.

İşte AKP'nin metal yorgunluğu diye söz ettiği olay budur. Cumhur İttifakı "beka" sorunu olarak bunu gündeme getirip kafamızı şişirdi. Bu durumda iktidardakilerin beka sorunları var. Çünkü gittikçe daha geniş kitleler bu gerçekleri görüyor ve hoşnutsuzluk giderek artıyor.

31 Mart yerel seçimleri

AKP ve Erdoğan'ın Cumhur ittifakı, seçimlerden birkaç hafta önce, Ankara dahil büyük kentlerin çoğunu kaybedeceğini gördü. İstanbul son ana kadar sınırdaki idi.

İşte bu nedenle başta Erdoğan olmak üzere kaybettikleri seçmen kitlelerini her yolu deneyip yeniden kazanmaya çalıştı. Bu amaçla yasaları bol bol çiğnemedi çekinmediler. Örneğin Erdoğan'ın Devlet Başkanı olması nedeniyle seçim kampanyasına katılmaması gerekiyordu. En az 120 seçim miting ve toplantısı yaptı. Meclis Başkanı Binali Yıldırım, İstanbul'a adaylığını görevde iken koydu. Halbuki önce istifa etmesi gerekiyordu vb.

Özcesi, şimdi İstanbul seçimlerini bin bir yasal bahane ile iptal ettirmeye çalışan

Cumhur ittifakı hem seçim kampanyası döneminde hem de seçim günü ve akşamı yasa masa tanımadı!

Hatta Erdoğan ve İçişleri bakanı seçim öncesinde tehditler yağdırdı. Millet İttifakının adayları seçilse bile koltuklarına oturamayacakları anlatıldı... Hatta Erdoğan, CHP İstanbul adayı İmamoğlu için “o da Trabzonludur ama mesele Trabzonlu olmak değil, adam olmaktır” gibi hakaret etmekten çekinmedi. Bir vatandaş Erdoğan için böyle bir şey söylese başına gelecekleri siz tahmin edin.

31 Mart akşamı yaşananlar ve sonrası

CHP son seçimlerden ders çıkararak seçim akşamı için, özellikle İstanbul’da, seçim sonuçlarını denetlemek için ciddi önlemler aldı. Geçmiş seçimlerde AKP iktidarı seçim akşamı her şeyi önceden planlayıp, YSK ve Anadolu Ajansını da ayarlayıp, ilk saatlerden itibaren öncelikle yüksek oranlarda oy aldıkları sandıkların sonuçlarına dayanarak rakamlar veriyorlardı.

Muhalefetin yüksek oranlarda oy aldıkları sandıkların sonuçlarını hesaba katmıyorlardı ve tüm sandıkların sonuçlarını beklemeden gece saat 22-23 sularında “zafer” ilan ediyorlardı. Haziran seçimlerinde bunu aynen uyguladılar. Üstelik 2 milyon mühürsüz oyu, yani geçersiz oyu, YSK geçerli kabul etmiş ve Erdoğan daha sandıkların %45’i hesaba katılmadan “zaferini” duyurmuştu.

CHP, İmamoğlu ağzıyla bu defa tüm sandıkların sonuçlarını hesaba katarak önde gittiğini sürekli aralıklarla basın yoluyla duyuyordu. Böylece İmamoğlu’nun yaklaşık 20 bin oy farkıyla önde gittiğini örtbas edemediler. Tüm bunlara rağmen

AKP eski yöntemlerini uygulamaya çalıştı: Saat 23.30’a doğru Binali Yıldırım 3 bin oy farkıyla “zafer” ilan etti ve daha önceden hazırladıkları dev afişlerle ertesi sabah, 1 Nisan’da (ama 1 Nisan şakası değildi) tüm İstanbul’da Erdoğan ve Binali Yıldırım fotoğraflarını içeren afişlerle kazandıklarını duyurdular. Bu defa YSK açıkça gerçekleri çarpıtma cesaretini gösteremedi ve gerçek sonuçları duyurdu.

Cumhur İttifakı hemen bütün gücünü seferber ederek İmamoğlu’nun mazbatasını almasını binbir bahane ile 17 gün boyunca engelledi. Böylece en azından bazı yoksuzlukları ve usulsüzlükleri temizleme zamanını elde ettiler. Esas amaç belediyeyi CHP’ye teslim etmemektir. Çünkü 16 milyonluk bir kent olan İstanbul’un olanak ve imtiyazları AKP iktidarı için can alıcıdır.

Cumhur İttifakının “yolsuzlukları” bahane ederek İstanbul seçimlerini iptal ettirmek istemesinin hiçbir mantıklı ve ciddi gerekçesi yok. Her şeyden önce Cumhur İttifakı seçimden önce eleştirilere cevap olarak “31 Mart seçimleri en adaletli seçim olacak, çünkü gereken her şey yapıldı” gibi açıklamalar yapmıştı ve YSK ise muhalefetin seçim listeleri ile yapılan yolsuzluk iddialarına cevap olarak 22 Ocak tarihinde her şeyin denetlenmiş olduğu cevabını vermişti!

Şimdi geldiğimiz aşamada AKP-MHP iktidarı başta, Ankara olmak üzere, ülkenin en önemli büyük kentlerin belediyelerini kesin bir şekilde kaybetti. Şu anda İstanbul sorunu çözülmedi.

Seçimin hemen ertesi günü Erdoğan, önünde daha 4 yıl 6 aylık bir süresi olduğunu duyurup aynı şekilde yoluna

devam edeceğini duyurdu. CHP Başkanı Kılıçdaroğlu, artık seçimlerin bittiğini, önümüzdeki esas sorunun ekonomik güçlükler olduğunu ve CHP’nin bu konuda elinden geleni yapmaya hazır olduğunu duyurdu.

Seçim sonrası Erdoğan ve iktidarın siyaseti

Seçimlerin hemen ardından hükümetin ekonomi bakanı Albayrak’ın ağzından açıkladığı planın temelini patronlara ve bankalara yapacakları yardımlar ve emekçiler ile yoksul kitlelere ödetecekleri fatura oldu.

Bu faturanın başında 17 milyon emekçiyi ilgilendiren kıdem tazminatlarına yapılmak istenen saldırı var. Buna ek olarak da gittikçe büyüyen ekonomik krizin faturasını, fiyat zamları başta olmak üzere bin bir yöntemle kitlelerin cebindeki parayı alıp patronların ve bankaların kasalarına aktarmaktır. Yani yoksuldan alıp zengine verme siyasetidir.

Bu saldırılara karşı ise tek bir çözüm var; son haftalardır Cezayir ve Sudan’da yaşananlardan esinlenerek kitleler halinde harekete geçmektir. Özellikle işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanarak tüm bu saldırıları “yeter artık” demesiyle yeni bir başlangıç mümkün. (01.05.2019)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yaşasın 1 Mayıs

1 Mayıs “birlik, mücadele, dayanışma” gününde öne çıkan en temel talepler işçi sınıfının yeni hak almasına yönelik değil, var olanları korumasına yönelikti. 1 Mayıs işçi sınıfının önemini ve gücünü gösterdiği bir gün değil, sendika bürokratlarının sızlanma günü gibi geçti.

Kıdem tazminatı, emeklilik hakkı, işsizlik, daha iyi çalışma koşulları ve her yıl yeniden gündeme getirilen diğer talepler yine dile getirildi.

13 milyonu aşkın ücretli çalışanın

sadece küçük bir kısmı meydanlardaydı. İşçilerin önemli bir kesimi 8 saatlik iş günü mücadelesinden doğan yasal tatil günü olan 1 Mayıs'ta iş başında çalıştı. Türkiye çalışma süresi uzunluğu açısından dünya listesinde ilk sıralarda. Resmi haftalık 45 saat çalışma çoğu zaman 50 saate ve üzerine çıkıyor. Buna genellikle aylık 270 saat fazla mesai ekleniyor. İşçinin uzun çalışması patronların kasalarını doldursa da işsizliği artırıcı bir etki yapıyor.

Meydanlara çıkan işçi azınlığı sendika bürokratları tarafından bin parçaya ayrıldı. Konfederasyonlar farklı şehirlerde toplayıp işçi sınıfının birlik olmasını önlediler. Böylece 1 Mayıs'ın anlamına da karşı gelip kendi gösterilerinin sahnesine dönüştürdüler.

nasıl yapacaklarına dair tek söz edilmedi.

1 Mayıs “işçi bayramı” haline getiriliyor. Bürokratlar atıp tutuyor, siyasetçiler şov yapıyor. İBB başkanlığına seçilen ve kendini kurtarıcı gibi göstermeye çalışan İmamoğlu, sanki partisi CHP birçok il ve ilçede işçi düşmanı siyasetler

izlemiyormuş gibi, 1 Mayıs mitinginde işçi dostu görüntü veriyor. Erdoğan işçilere yemek veriyor. Sonra işçi haklarını kısıtlayan ya da kaldıran kararname, kanunlar çıkarılıyor.

Hem Türk-İş hem de DİSK yönetimi kıdem tazminatını “son kale” diye nitelendirip geri adım atmayacaklarını söyledi.

İşçinin hakkının korunması çabası gibi görünse de, son kaleye gelmeden akılları neredeydi diye sormak gerek! Üstelik kıdem tazminatını savunmak için hangi mücadeleyi, hangi düzeyde, hangi örgütlenmeyle, hangi aşamalarda yani somut olarak

İktidar “grev” yani işçi mücadelesi olmaması ile övünüyor.

İşçi sınıfı “birlik, mücadele ve dayanışma” yolundan uzaklaştıkça, haklarını kaybediyor. İşte bu nedenle sendika bürokratlarından, iki yüzlü siyasetçilerden hiçbir şey beklemeden kendi sınıf mücadelemiz için hazırlık yapmak, her düzeyde örgütlenmek gerek.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.